

שיאריהת ישראל

דברי תורה וסיפורים מרבינו

הרה"ק רבי ישראל דוב בער מזוילעדניק וצוק"ל

יד"ל ע"י מוסדות 'שאריהת ישראל' וזוילעדניק בעיר קאראסטין אוקריינא

אור השמחה

ליקוטים מדברי רבינו בעניני עבודת השמחה

ובענין העצבות, בשעה שחושב לעבוד את בוראו לא יהיה לו עצבות כלל, מחמת שבעבודה זה רוצה לידבק בו יתברך, ואין השכינה שורה מתוך עצבות (שבת ל: כנ"ל, וזהו עצה עמוקה לפטור מן העצבות, ואדרבה יהיה לו נחת גדול שמלך כמוהו ירצה דווקא לדור בתחתונים בדבר שפל כמו האדם, ובוודאי יהיה דבוק בו יתברך כנ"ל, ובוודאי הוא שמחה שאין כמוה שנדבק בו יתברך, וגם זאת עצה שתתקיים בו השמחה. וגם ירגיל עצמו בעת ששמח עם אנשים או ביום טוב בעת משתה משקה המשמח יכוין שיהיה שמחה לגופו ואחר כך ישרה בו שמחת השכל, כי וודאי אין הגוף נהנה משמחת השכל רק מחמת ששימח את גופו כנ"ל, אז נעשה כלי לשמחת הנפש, וכל שמחה אינה אלא ביין (פסחים קט.), כמו שכתוב (זכריה ט ז): 'תירוש ינרבב', מלשון 'נרבב' (שמות כז ח) – חלל, שנעשה חלל לקבל שמחת הנפש, והמשכיל יבין.

(עמוד כג)

אור הפרשה

דברי תורה מרבינו בתוספת ביאור בסוגריים מדובעות

'מקשה תיעשה המנורה' (שמות כה לא)

הנה כתיב (במדבר ח ב) 'אל מול פני המנורה' – דא צדיקיא דדרא שהן אנפי שכינתא [-אלו הם הצדיקים שכדור, שהם כביכול פני השכינה] (זוהר ח"ב קכג:), [והנה] המנורה היא השכינה כידוע (הקדמה לתיקוני זוהר יג:), וצדיקים דדרא הם המשפיעים ומאירים את השכינה – כנסת ישראל כביכול, [ומה שאמר הכתוב] 'אידו שבעת הנרות' – הן פרטיות הנשמות [של כל בני ישראל] המתחלקים בכלל לשבע בחינות ומדות.

'כולה מקשה אחת זהב טהור' (שמות כה לו)

הפירוש הוא, יש דבר אחד שקשה מאוד בזה העולם, וזהו 'מקשה אחת זהב טהור', שיהיה לאדם ממון בהיתר ובטוהר. 'כולה מקשה אחת' – אדם שהוא כולו מקשה [ותוכו ככרו], תדע שהוא 'זהב טהור'.

(עמוד קלח)

זמני כניסת ויציאת השבת

קאראסטין	אנטוורפן	לונדון	ניו יורק	בני ברק	ירושלים	
5:18	6:05	5:16	5:23	5:12	4:57	כניסת השבת
6:29	7:07	6:23	6:33	6:12	6:10	יציאת השבת
7:17	7:47	6:45	6:54	6:46	6:50	רבנו תם

אור ההלכה

פסקי הלכה קצרים בהלכות שבת

בורר (ב)

- ⊕ תוית הדבוקה לחלה או עוגה - לא יסירנה לבדה אלא עם מעט מהאוכל.
- ⊕ האוכל דגים שיש בהם עצמות - יזהר מאוד שלא לברור העצמות מן הדגים, אלא יכניס בשר הדג עם העצמות לפיו, ויוציא העצמות מפיו, או שיברור בשר הדג מעל העצמות.
- ⊕ היו לפניו חלקי עוף שונים מעורבים זה בזה - יש מתירים לבררם זה מזה, מכיון שכולם חשובים מין אחד. ויש שאסרו בזה.
- ⊕ אבל אם מקפיד לאכול תמיד מסוג אחד, ואינו אוכל מהסוג השני לעולם - נחשבת התערובת בשבילו כשני מינים.
- ⊕ אין להוציא בשר או ירקות מהסיר על ידי כף שיש בה חורים המיועדת לכך.
- ⊕ זבוב שנפל לכוס או קערת מרק - ישפוך את המשקה עד שיצא הזבוב עם קצת משקה.

פסקי ההלכות אינם אלא לעורר את לב המעיין

אור העבודה

פנינים מרכיניו בעניני הדרכי עבודת ה'

אמת הוא ענין ראש תוך סוף כידוע, [כלומר, שכולל את ההתחלה, האמצע והסוף, וכעין מה שכתב רש"י (שבת נה. ד"ה חותמו): שאותיות 'אמת' הן בהתחלת וסוף ואמצע כ"ב האותיות, וכמו שאמרנו בגמ' (שם)] 'חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת', [והוא] בבחינת 'אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלוקים' (ישעיה מד ו), ואז על ידי שיחזיק כל אחד [מבני ישראל] בבחינת מידת האמת - אז יהיה קיבוץ גלויות, כמו שאומרים [בתפילת שחרית] 'קבץ נפוצות קויד', וזהו בחינת 'תתן אמת ליעקב' (מיכה ז כ), בחינת 'תפארת - רחמים רבים' [כמוכא בזהר (ח"ג קעו.)] בחינת 'וברחמים גדולים אקבצך' (ישעיה נד ז), והכל על ידי בחינת אמת, שיתאחד בכלל ישראל באמת ובלבב שלם, וזהו ענין מצוות עשה של 'ואהבת לרעך כמוך', שמקבלים עליהם [בני ישראל] קודם התפילה.

(עמוד קצח)

יומא דהילולא

יום שבת קודש ד' אדר - הרה"ק ר' אריה לייב שרה"ס ב"ר יוסף זצ"ל

יום א' ה' אדר - הרה"ק ר' זאב וואלף מטשארני-אוסטראה ב"ר נפתלי צבי זצ"ל
הרה"ק ר' שמואל אברהם אבא מסלאוויטא בהרה"ק ר' משה זצ"ל
הרה"ק ר' אברהם מטשכנוב ב"ר רפאל זצ"ל
הרה"ק ר' מרדכי שלמה מבוואן בהרה"ק ר' יצחק זצ"ל

יום ב' ו' אדר - הרה"ק ר' דוד מאוסטראה ב"ר מרדכי טעביל (תלמיד הבעש"ט הק) זצ"ל

יום ג' ז' אדר - הרה"ק ר' יצחק אייזיק מוקאליב ב"ר משה יחזקאל זצ"ל
הרה"ק ר' אלתר יחזקאל אליהו מדז'יקוב הי"ד בהרה"ק ר' יהושע זצ"ל
הרה"ק ר' יעקב ישכר בער בהרה"ק ר' חיים מרדכי מנדבורנא (באר יעקב) זצ"ל

יום ד' ח' אדר - הרה"ק ר' אהרן מנחם מנדל בהרה"ק ר' שלמה יהושע דוד מראדזימין זצ"ל

יום ה' ט' אדר - הרה"ק ר' שמואל שמעלקא מסעליש ב"ר יוסף (צרוו ההיים) זצ"ל
הרה"ק ר' ישראל יעקב מחוסט בהרה"ק ר' מרדכי מנדבורנא זצ"ל
הרה"ק ר' נפתלי חיים בהרה"ק ר' מרדכי יהודה מדז'יקוב-וויזניץ זצ"ל

יום ו' י' אדר - הרה"ק ר' יוסף יואל מסטעפין ב"ר יעקב אהרן (תלמיד הבעש"ט) זצ"ל
הרה"ק ר' יוסף ברוך מניישטאט בהרה"ק ר' קלונימוס קלמן מקראקא (רעד גוטער יוד) זצ"ל

אור הצדיקים

א מעשה פאר מלכה מלכה

ובקיאים בהוויות עולם. האם יודעים אתם את פירושו של מאמר חז"ל "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע"? במה דומה שלטונו של מלך בשר ודם למלכותו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?

השניים הודו שאין הם יודעים. אני אסביר לכם, אמר הרבי, כאשר השם יתברך הופיע בפעם הראשונה בפני משה רבנו מתוך הסנה ושלה אותו למצרים, כדי להוציא את בני ישראל משיעבוד מצרים, שאלו משה רבנו, מה יהיה אם ישאלו לשם השם, מה אגיד להם? על זה ענה השם יתברך, כי שמו הוא סוד, כי כבודו מלא עולם והשגחתו פרושה על כל העולם, אך את שמו אין לבטא. אין הוא ניכר בשמו, כי אם במעשיו וניתן לקרוא לו רק שכינה אלוקית.

הוא הדין למלך בשר ודם - סיים הרבי - למרות שיש לו שם פרטי משלו, בכל זאת כולם קוראים לו "הוד מלכותו". ולמרות שנתינו של המלך אינם מכירים אותו אישית ואף לא יכולים לקרוא בשמו, בכל זאת הם מקבלים על עצמם את מלכותו באהבה ומסירות. עתה - סיים הרבי - לכו הביתה וביטחו בה' שיהיה בעזרכם.

השניים עזבו את ליאזני במפח נפש. הרבי לא נתן להם עצה, לא בירכם ולא כלום, רק השמייע באזניהם דבר-תורה. נראה היה להם כי לדברי הרבי אין כל קשר למשפט שצפוי להם. עתה הם יודעים את פירושו של מאמר חז"ל אך באיזו צורה זה יעזור להם?

השניים הצטערו על כך שהפסידו את זמנם היקר על ידי הנסיעה שלא העלתה דבר. הם חזרו לליאזני, נכנסו אל רבי מאיר רפאל'ס וסיפרו לו את קורותיהם אצל הרבי. ר' מאיר רק משך בכתפיו. וכי מה הוא יכול לעשות. כנראה זה לא זה, חשב ובמוחו עברה המחשבה שחבל היה לשלוח את השניים לליאזני

יום המשפט קרב והלך. שני השותפים נסעו לפטרבורג הבריה. עורכי-הדין, אותם שכרו להגנתם, לא מצאו שיש מקום רב לתקווה. לכל היותר הם יכלו לקוות להפחתת-מה בעונש המאסר. אחד מעורכי הדין הציע להם לנסות ולהתקבל על ידי מיניסטר המשפטים בכבודו ובעצמו ולשטוח בפניו את טענותיהם.

אחרי חקירות ודרישות עלה בידי השותפים לברר כי מיניסטר המשפטים מטייל בפארק מסוים מדי בוקר, לפני לכתו למשרדו. הם שיחדו את שומר הפארק ונכנסו בשעה מוקדמת, כדי להמתין למיניסטר. הם לא ידעו כי מיניסטר המשפטים לא הרגיש טוב בבוקר זה ונשאר בביתו.

אולם, לעומת זאת, עבר בפארק לגמרי במקרה מיניסטר החינוך, והם חשבו שהוא הוא האיש, לו הם מחכים. הם "תפסו" את מיניסטר החינוך ואחרי שהתנצלו על ההעזה שלהם,

השניה וכן בסעודה השלישית. אחרי צאת השבת הזמין בעל הבית את האורח להצטרף אליו למלווה מלכה והלה הסכים ברצון. כאשר חזר המארח ונאנח מרות, הרהיב האורח עוז בנפשו ושאלו לפשר הדבר.

המארח סיפר כי הוא ושותפו למסחר נקלעו לעסק ביש, העלילו עליהם עלילת-שוא והאשימו אותם בדבר שלא היה אשמים בו. למרות היותם חפים מכל פשע, הרשיע אותם שופט שונא יהודים ודן אותם למאסר וקנס כבד. עתה נמצא הענין בערעור, בפני בית דין גבוה יותר, אך הסיכויים שיצאו זכאים הם קלושים ביותר.

בשמעו את סיפורו של המארח, אמר לו האורח, כי הוא הגו חסיד, מחסידי האדמו"ר רבי שניאור זלמן ועתה הוא נמצא בדרכו אליו לליאזני, כי כך מנהגו לנסוע אל רבו פעם אחת בשנה. "אם אתם רוצים לשמוע בעצתי, אמר, סעו שניכם לליאזני, אל הרבי, ספרו לו את מה שקרה לכם, בקשו את עצתו ואת ברכתו. אני משוכנע כי הרבי יכול לעזור לכם".

למחרת היום הלך החסיד לדרכו ואילו בעל הבית הלך אל שותפו, כדי לשוחח אתו על הענין. בימים ההם, ימי בראשית של התנועה החסידית, היא לא היתה כל כך פופולרית בקרב היהודים, שהתייחסו אל החסידים בחשד גלוי. היו שחשבו כי החסידים אינם מקיימים את המצוות כראוי. אין פלא, איפוא, כי השותף לא היה מוכן להזדהות עם החסידים על ידי נסיעה לליאזני. לבסוף הסכימו השניים להיוועץ בראש הקהל, ר' מאיר רפאלס, תלמיד-חכם גדול ואדם בעל ידיעות כלליות נרחבות, שכבר קודם לכן ניסה לסייע להם בעניינם, אך ללא הצלחה. הם החליטו לשאול אותו, ומה שהוא יאמר - יעשו.

ר' מאיר רפאלס לא היה חסיד, אולם להפתעת השותפים הוא סבר שאין זה רעיון רע כל עיקר לנסוע לליאזני. אחרי הכל, מה הם יכולים כבר להפסיד?

אילו ידעו השניים על הנסיון, בו התנסה ר' מאיר לפני זמן לא רב, לא היו מתפלאים על ששינה את דעתו לגבי חסידות וחסידים. ר' מאיר לא סיפר לשניים, כיצד שימש הוא עצמו אמצעי בידי הרבי מליאזני, ששיחרר עגונה מכבלי עגנותה בצורה מופלאה ביותר. מאז אותו מקרה שינה ר' מאיר את יחסו אל הרב, אם כי הוא עדיין לא השתכנע לגמרי ולא הפך לחסיד.

עתה הגיעה לידיו הזדמנות מצויינת, כך הוא חשב, לנסות שוב את כוחו של הרבי. את מחשבותיו אלו שמר ר' מאיר לעצמו ואילו לשותפים הוא אמר כי רק נס יכול לעזור להם. אני אינני עושה-נפלאות, אמר, אולי הרבי הוא כזה, ומדוע שלא תסעו אליו? וכי מה יש לכם להפסיד? השניים נסעו לליאזני, נכנסו אל הרבי וסיפרו לו על מצבם המיואש.

הרבי הקשיב לדבריהם ובדברי תשובתו אמר: "אני רואה כי שניכם תלמידי-חכמים הנכם

בתי המדרש של וילנה היו תמיד מלאים יהודים נודדים מכל הסוגים. היו פה סתם קבצנים שחזרו על הפתחים, היו עניים שקיבצו נדבות באופן חד פעמי להכנסת כלה והיו תלמידי חכמים יראי-שמים שערכו "גלות מרצון", כדי לייסר את הגוף ולזכך את הנשמה.

המראה של יהודי זה, שלא מבני המקום, לא היה אפוא מראה נדיר בבתי המדרש הוילנאיים. אולם הזר שנכנס באחד הימים לבית מדרש וילנאי, לא נראה תואם אף אחד מהסוגים שהוגדרו לעיל. עיניו החדות של השמש, שהיו מסוגלות להעמיד כל אחד "במקומו" במבט אחד, הביטו בור בתמיהה. הוא לא התאים לתמונה הרגילה: הוא נראה "בעל-בית", או אפילו סוחר. אך, אם כן מה הוא עושה באמצע היום בבית המדרש? היה זה יום חמישי בשבת.

הזר התיישב באחת הפינות, נטל גמרא והחל לומד בקול מתנגן, כשגופו נע לכאן ולכאן לקצב המנגינה. כך הוא למד שעה-שעתיים. לאחר מכן סגר את הגמרא, הוציא אוכל מצקלונו, נטל ידיו וישב לאכול. השמש, שכל הזמן הביט בור, ניגש אליו עתה, אחרי שהלה בירך את ברכת המזון, נתן לו שלום ושאלו אם להזמין לו מקום לינה באחד המלונים, או אצל יהודי מכניס אורחים. הזר השיב בתודה, אך הוא אינו זקוק לכל זה. מזונותיו עמו, הוא אמר, ולישון הוא יישן בבית המדרש.

לפנות ערב התמלא בית המדרש היהודים, שנכנסו כדי להתפלל מנחה וערבית. ביניהם היה יהודי אמיד, בעל בעמיו, שנוהג היה להזמין אליו מדי פעם אורחים לשבת. הפעם נאלץ השמש להשיב על שאלתו, כי האורח היחידי הנמצא בבית המדרש הוא יהודי המסרב להיעזר בהכנסת אורחים.

ניגש בעל-הבית האמיד אל הזר, בירכו לשלום והזמינו לעשות את השבת בביתו. גם לו השיב הזר, כדרך שהשיב לשמש: יש לו מה שהוא צריך, והוא מעדיף ללון בבית המדרש. אולם המזמין האמיד לא היה מוכן להסתפק בתשובה השלילית. הוא הפציר בור, באומרו כי אחרי הכל אינו מבין, מדוע לא יתן יהודי ליהודי שני לקיים את מצוות הכנסת אורחים ומדוע שלא ישב בקרב אחיו היהודים ויתענג על שבת קודש? בלחץ הטענות הללו, שהיו כבדות-משקל, הסכים הזר להתארח אצל מזמינו לשלוש סעודות השבת, אולם הוא עמד על כך כי ילון בבית המדרש. וכך הווה.

בסעודת ליל שבת נכנס המארח עם אורחו לשיחה מעמיקה בדברי תורה ושמה לראות כי אורחו יודע הרבה וכי הוא איש חסיד ובעל מידות תרומיות. שניהם נהנו הנאה מרובה מהשיחה העריבה. אולם, משהגיעה עת ברכת המזון, דוק של עצב ניכרו על המארח והוא נאנח מעומק הלב. האורח לא רצה לגלות סקרנות ועל כן לא אמר כלום. הדבר חזר ונשנה בסעודה

אור הישועות

סיפורי ישועות ומופתים מרכיניו

❖ 'דער וואס וועט נאר אנכאפן מיין קלאמקע וועט געהאלפן ווערן' ❖

[מי שרק יגע בידית דלתי יושע]

זמן רב חלף. וביום מן הימים עבר בעיר ברדיטשוב גדוד חיילים, ותושבי העיר התבקשו לאכסן חיילים בביתם. גם לבית זה נשלח חייל אחד שהיה רשע ונרגז ביותר. מיד בכניסתו לבית ציווה שיביאו לו אוכל, וברגע שהאשה הביאה לו את הארוחה הכירה בו שהוא בעלה שברח ממנה.

החייל, לעומתה, לא זיהה את אשתו, והיא התחילה לשאול אותו ולחקרו, החייל לא העלים את שם עירו מכורתו, אבל סיפר לה שהוא נוצרי.

האשה סיפרה בחשאי לבעלת הבית את הנס המתחולל לנגד עיניה, ושהחייל המתאכסן בבית הוא בעלה. וגם היא ניגשה אליו ושאלתו למוצאו, וגם לה השיב כן. כשראו זאת, נתנו לו לשתות הרבה יין-שרף עד שהשתכר כדבעי, ואז בדקה האשה את כל הסימנים בגופו שהיו ידועים לה.

מיד פנתה לרבני ועסקני העיר ברדיטשוב, והם יעצו לה שתשקה אותו בכמויות יין-שרף עד שיגיע לכלל חולי, ואז תפנה אל המפקד העומד בראש הגדוד, שיפנה את החייל לבית החולים, ואולי במשך הזמן יסכים הבעל המעגן ליתן לה גט.

עשתה האשה כדבריהם, והשקתה אותו בהרבה יין-שרף עד שנפל למשכב, והרופא הצבאי קבע שהוא צריך להתאשפז בבית החולים המקומי. המפקד שידע את כל אשר נעשה לאחר שהאשה סיפרה לו מי הוא זה ואיזה הוא, בדק את כל הסימנים בגופו שנתנה לו, ואכן ראה שהוא בעלה. ואז, תמורת מאה רובל הכריחו המפקד שיגרש את אשתו וישלחנה לשלום.

פעם הגיעה אל רבינו זי"ע אשה שבעלה ברח ממנה ללא נתינת גט, ועקבותיו לא נודעו, והשתכנה בביתו נאווה קודש, ובכל הזדמנות בכתה לפני רבינו על מצבה העגום.

ויהי היום, ויצוה אותה רבינו שתיסע לברדיטשוב ושם תמצא את בעלה בעזר השי"ת. פרצה האשה בבכי מר ואמרה לרבינו: הלא איני יודעת כלל היכן ברדיטשוב, וגם אין לי מעות להוצאות הדרך, ובכלל, היכן אמצאנו בברדיטשוב. לאן אבוא ואנה אלך.

קרא רבינו לבעל-עגלה וציווה לו לנסוע לברדיטשוב, ושיביאה לבית מסויים. ורבינו אף שילם לו את הוצאות הנסיעה. ואותה ציווה רבינו, שתתגורר בבית שיוביל לשם אותה העגלון, וחלילה לה לצאת מן הבית עד שתמצא את בעלה.

העגלה יצאה אל הדרך, ולאחר זמן הגיעו לעיר ברדיטשוב. העגלון הוביל אותה ישירות לבית שאמר לו רבינו. האשה נכנסה לבית והעגלון עזב את העיר.

הבית היה בית פרטי של משפחה. בעלת הבית לא הייתה בבית באותה שעה. רק המשרתת הייתה אז באמצע נקיון הבית, והאשה העגונה גוללה באזני המשרתת את סיפורה.

המשרתת נתנה לה לאכול ולשתות, ובתוך כך חזרה בעלת הבית אל ביתה. שוב חזרה האשה על סיפורה באזני בעלת הבית מהחל ועד כלה, ובהיות שמצאה חן בעיני בעלת הבית, פיטרה האחרונה את המשרתת והאשה העגונה מילאה את מקומה.

<< המשך מעמוד ג'

שיטחו בפניו את טענותיהם ואמרו כי הנה רק התערבותו יכולה להציל שני אנשים חפים מפשע מלהישלח למאסר.

המיניסטר שמע אותם בסבלנות אך לבסוף אמר להם כי טעות בידם, הוא אינו מיניסטר המשפטים אלא מיניסטר החינוך וכי ענין זה לא שייך אליו והוא לא יכול לעזור להם במאומה.

באומרו את דבריו, המשיך המיניסטר ללכת. בעוד השניים נשארו קפואים על מקומם ונרעשים. לא עברו אלא דקות אחדות, והם עדיין לא התאוששו מהמכה שהונחתה עליהם והכזיבה את כל תוחלתם והנה שומר הפארק בא אליהם בריצה ואומר להם כי המיניסטר מבקש לראותם תיכף ומיד.

הוא הוביל אותם אל הספסל, עליו ישב מיניסטר החינוך, אותו פגשו קודם לכן.

המיניסטר קיבל אותם בסבר פנים יפות ואמר להם: "הנה אני רואה שאתם יהודים מלומדים. אם תוכלו להשיב על השאלה שאציג בפניכם, אביא בעצמי את עניינכם בפני הוד רוממותו הצאר ואמליץ שיתנו לכם חנינה.

הנה, לפני ימים מספר שאל הצאר, ירום הודו, אותי ואת חברי המיניסטרים להסביר מאמר שכתוב בתלמוד שלכם ואיש לא היה מסוגל להשיב. המאמר הוא: "מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע", ואם תסבירו לי אותו, היינו שתבהירו במה דומה מלכותו של מלך בשר ודם למלכות השמים, אעשה לכם כפי שהבטחתי.

עיני השותפים אורו. הם נזכרו בהסברו של הרב מליאזני, אשר לכאורה לא היה כל קשר בינו לבין הענין שלהם. הם הסבירו למיניסטר את מה ששמעו מפי הרבי. יחד עם זאת הם סיפרו לו את

הסיפור כולו, ולא הסתירו ממנו מאין ידוע להם ההסבר על מאמר מוקשה זה.

המיניסטר התרשם מאד ממה ששמעו אזניו. הוא הביע תקווה כי יעלה בידו באחד הימים להכיר את הרבי הקדוש מליאזני והבטיח לשותפים ששוב אין להם מה לדאוג בקשר למשפט שלהם. המיניסטר נפרד מהם בידידות והלך שמח וטוב לב, ישר אל הצאר, כדי לספר לו את הסיפור המופלא ואת תשובתו המוכנה על שאלתו.

נקל לתאר כי לשמחתם של שני השותפים לא היה גבול. הם חזרו לווילנה ומיהרו לביתו של ר' מאיר רפאל'ס. לאחר ששמע את סיפורם של השניים, לא נותרו בלבו של ר' מאיר כל ספקות הוא נסע מיד לליאזני והפך לחסידו הנלהב של האדמו"ר הזקן.

מי שיש כאמתחתו דברי תורה, סיפורים או עובדות מרכיניו הק', נשמח אם ישלחם אלינו y0527173945@gmail.com